

נוריאל אליהו

אליהו נוריאל

1950-1975

האחות הבכורה רחל מספרת:

אליהו נולד במצרים 1950 בלידה קשה שנמשכה מעל 8 שעות בבית, (בזמנו לא הלכו לבית חולים). אני זוכרת כילדה שאבי כל היום התפלל בספר תהילים לשלום אימא שתלד בשעה טובה. זה היה כרוך ביום צום, כמו שנאמר: "בצער תלדי בני".
לאחר מכן הורי נדרו נדר שאם הכל יהיה בסדר, הם יערכו מסיבה כשאחי יגיע לגיל שלוש, ובה יגזרו את שיער ראשן בבית.
הייתה זאת מסיבה עם ארוחת ערב חגיגית וזה היה ערב שעד היום אני זוכרת כילדה.

הדרך לארץ:

בבית היינו 4 ילדים קטנים, לאחר מכן פרצה מלחמת סין ועלינו ארצה בשנת 1956.
שטנו באוניה דרך יוון.
תחנה ראשונה הייתה בפיראוס ושהעניו שם חודש ימים.
לאחר מכן עלינו לארץ עם אוניה, הפעם לחיפה. משם לקחו אותנו למעברות בחיפה, להורי היה מאוד קשה להתאקלם לחיים החדשים. לאבא לא הייתה עבודה. לאחר תקופה ארוכה עברנו למעברות "זרנו בה" שברחובות, חיינו שם כמה שנים טובות. ועם הזמן עברנו לרמת-אליהו שבדא"ש לצו ושם כבר היה יותר טוב.

החיים בארץ:

אלי למד בכיתה א' והזמן עבר וחלף לו והתרגלנו לחיים בארץ, ומיום ליום החיים נעשו יותר קלים. גדלנו בבית חם ואהוב, מאוחר יותר נולדו עוד 3 ילדים.
ביני ובין אחי אליהו הייתה אהבה. למרות זאת רבנו הרבה, אך כל זה היה מתוך אהבה.

הגיוס:

אני זוכרת ביום הגיוס לצה"ל בכיתי הרבה, לא האמנתי שאחי מתגייס, שהוא כבר נעשה לחייל.
בתקופת השירות לצה"ל אף פעם לא שמעתי תלונות, למרות הקשיים שעבר בצלה.
לאחר שירות סדיר בצה"ל חתם שנה קבע ועבר לגור במצפה רימון.
לאחר מכן התחתן אילנה, ושוב חזר לקבע.
ולצערי בתקופה הקצרה קרה מה שקרה בתאונת הדרכים, שעד היום איני יודעת בדיוק מה קרה.
ולצערי קברתי אח אהוב ומלא חיים שרצה "לטרופ" את העולם בזמן קצר.

חייבים להמשיך לחיות:

באותה שנה קברתי את אבי היקר, אבא אהוב בעל סבלנות שלא האמין שהוא קובר את בנו אליהו, בחור צעיר שכל חייו היו לפניו.
אך לצערי החיים מתאכזרים אל האדם ועם הזמן קברתי את אימי היקרה והאהובה.
ובזה סגרתי מעגל של הורים ואח יקר.

היום, אני נשואה אם ל-4 ילדים ובכל זאת לא מאמינה שאין לי הורים ואח אהוב.
אך אני מאמינה שאי אפשר לעצור את החיים אפילו שהעולם הוא אכזר.
חייבים להמשיך לחיות!

האח דוד מספר:

כשהיינו ילדים היינו משחקים הרבה. אני זוכר שאבא קנה לו אופניים, והוא לא נתן לאף אחד לרכב עליהם עד שלבסוף השתכנע ולימד אותי לרכב על האופניים, וכמה שנפלתי וכמה שהוא צעק עלי "אני רוצה שתלמד טוב על האופניים".
והייתה לנו כלבה שילדה לנו 7 גורים, וגידלנו את כולם בבית.
לבסוף השארנו לנו רק 2 מהם וגידלנו אותם.
הם היו שומרים לנו על הבית, כשעברנו דירה מהצריפים ברמת אליהו לקחנו כלב אחד אתנו וכל הזמן הוא היה מחכה לאימא בתחנה.
יום אחד, אני זוכר שהרעילו לנו את הכלב, הינו עצובים מאוד וקברנו אותו.
היינו תמיד משחקים כדורגל עם כל החברים שלו והשכנים.

התבגרות:

כשגדלנו, היינו ביחד כל הזמן והוא חלם לפתוח עסק ולהיות מכונאי מוסמך.
אנשים היו באים אלינו בשבתות כדי שנתקן להם את המכוניות ואבא לא הסכים (כי הוא שמר שבת).

ימים אחרונים:

בשבת האחרונה כשבילינו ביחד הוא חזר לבטיס וגם אני חזרתי.
ואז קיבלתי את הבשורה המרה שאחי נפגע בתאונת הדרכים.

משרד העבודה אגף הגוער וההיגוד המקצועי

תעודה (בחייגה ביניים)

בזה אנו מאשרים, כי

החניך / השוליה יוכיאל שם המשפחה אז'י השם הפרטי נחום שם האב סט שנולד ביום סט

ועובד במפעל / בית מלאכה אוסק כנעני במקצוע מכונאי

ביקר בשעורי מקצוע בכתה ב נבחן בבחינת ביניים אחרי תקופת חניכות / שוליאות של 11

וקיבל ציון 2/6

תעודה זו היא העתק נאמן מהרשום בפרוטוקול של ועדת הבחינות מס' 786 מיום 26.11.67

28 דצ' 1967

שנת יום הודש

י"ד ועדת הבחינות

הכינונה על החניכות

בית-ספר מצלכת ה' ע"ש "ויתקין"

מזכיר מ.א.ה. שחר, ד.דומניץ, א.א.ה. אהרן, י.י.ב.ל., י.נ.ק.ס.ל., נ.פ.א.ד., ש.ק.ר.ד., מ.נ.ה.ל., א.פ.ר.י.ד.מ.ן, ד.א.פ.ש.י.י., פ.ק.ה.ר.י.ה., ס.ב.ד.ק.ע.ב.ל., י.פ.ד.ר.י., ע.ב.ד.א.ר.י.

תשס"ה 1965 מחזור ד' עזרה ובצרון

פ.פ.ד.כ., ש.ד.ו.כ.י.ץ, ש.ד.ו.ר.ק.ו., י.ב.ח.ק.ס., ד.מ.נ.ד.ל., ש.ג.ל.ד.ש.ט.ן, י.ק.ו.ז.י.ץ

ד.ו.נ.ש.כ.מ.ש., ב.ר.ו.ן, א.מ.א.ר., מ.ד.ע.ו.ל., ש.ב.מ.ב.ו.י., ח.ח.ס.ק.ל.

י.ש.ו.ר.ק., י.מ.ד.ו.ז.י., ד.א.ש.נ.ק.י., מ.ש.מ.א.ל.ו.כ.י.ץ

ה.פ.ש.ה., ב.פ.ז.י.ץ, מ.ב.ר.ו.ן

א.מ.י.ל.ד., מ.ח.נ.ך

ד.ב.ן, כ.כ.פ.ה., א.ב.י.ר., מ.י.א.ק.ו.ן, א.ק.ס.ו.ר., ז.ב.ן, ח.מ.ו., כ.ל.ש.ט.נ.ק.י., ש.ס.פ.ה.

ש.י.ח.ז.ק.א.ל., א.ד.ב.ן, ת.כ.ה., נ.פ.ר.ה., י.א.ו.ל., צ.א.י.א.ס., ד.ס.ד.ה.

ס.כ.י.ן, ב.מ.י.ת.ה., א.ז.ו.נ.ד.ק., א.ו.כ.י.ץ

כ.ס.ר.ו., ב.ב.ן, ח.מ.ו., א.ב.ו.ר.א.ל.

שנת "בהתנדב עם" 50 שנה לעתנ"ב"ים הראשונים 1915-1965

מטען ליהודים
מב-א.ב.י.ת.
ש.ל.ס.מ.ר.ד.כ.ו.

האח רחמים (מינו) מספר:

קצת מחדר לכתוב על אח בלשון עבר, אפילו שעברו 25 שנה. והשנים באמת עברו עם המון כאב וצער, כמה שהשנים נמשכות הכאב יותר גדול. ורק דבר אחד ממשיך להיות והוא הקשר המוסיקלי שלי אליו.

קשר המוסיקלי:

ועכשיו נחזור עם גלגל הזמן המון שנים לאחור, עוד שגרנו באותו הבית ברחוב יעקב הכהן בקומת הקרקע. עם טייפ סלילים שעד היום נשאר דומם, כל ערב חיכינו והקשבנו לגלי צה"ל ורשת ב', עם השעון והאצבעות מוכנות להקלטה: ערב שירים עם צילה דגן ושירים ביוונית עם מיטב הזמרים של אז, והכל נחשב. כך היה ערב ערב וערימת הסלילים גדלה. זכרונות אלה ימשיכו ללוות אותי עד הסוף, זה מה שמוסיקה עושה לבן-אדם. אפילו שאחד כאן והשני לא פה.

"כסף מהיר"

גם לפני המון שנים היו משחקי מזל.

יום אחד בא אלי הביתה ואמר: "מי רוצה, כי כל אחד נותן לירה ישראלית ונחשב ועולה למקום הראשון, כך זוכים בכסף רב.

שירים לאלי

חשבתי לכתוב על שלום,
צחוק ילדים, בכי אמהות,
כאב אלמנות, צער אבות.
רציתי לומר כי המלחמה נגמרה מזמן,
אבל ...

אבל לאחריים היא מתחילה עכשיו,
פשוט עכשיו.

רציתי לבקר קברים-אבל לא יכולתי.
רציתי להניח פתק-אבל לא ידעתי איזה.
שמעתי צחוק ילדים-אבל לא האמנתי,
כי הצחוק הזה היה כאוב.

ראיתי אימהות בשחור-בכיתי.
ראיתי אלמנה צוהלת-לא הבנתי מילה.
ראיתי רק מלחמה.

עם המון נופלים.. מאת: רחמים(מינו) נוריאל.

די, די, די-הוא ישן,
הוא נרדם כבר,
הוא מת כבר.
עכשיו הוא ישן לבד.
אין איש בא להפריע.
כי הוא ...
כי הוא כבר מת.

מאת: רחמים (מינו) נוריאל.

למה לא אמרת? למה לא הודעת?
כי לא תשוב לכאן.
הלכת, ככה שתם. בלי כל סיבה
בלי להסביר לאיש, ולא הותרת מילה.
כי הלכת כבר.
אמרת שתחזור אליי-חיכיתי שעות, ימים כלילות.
אך דבר לא קרה.
אבל באו אליי ואמרו כי אתה, כבר מופיע בתוך
מסגרת שחורה!
מאת: רחמים (מינו) נוריאל.

האח דני מספר:

בצעירותי הייתי תמיד עוזר לכולם, במיוחד לאלי. הייתי מאוד קשור אליו. בימי שישי הייתי עוזר לו לנקות ולשטוף את האוטו, ותמיד הייתי מקבל דמי כיס. אני זוכר שאחרי שניקיתי אחי אמר לי: "בא לך לנהוג באוטו?" מאוד פחדתי אבל הוא אמר לי: "אל תדאג אני ישב איתך באוטו" נהגנו וידית ההילוכים הייתה כלפי מעלה, ונשמעה חריקה, עצרתי את האוטו בבלימה אחת הוא לא צעק עלי, להפך הוא הסביר לי איך נוהגים ומה עושים ואיך מעבירים הילוך.

כילויים:

אחי תמיד אהב לבלות עם כל החברים, הם היו באים אלינו הביתה יושבים ואוכלים כולם יחד. בימי שישי תמיד היו מקיימים מסיבות, רוב המסיבות היו אצלנו בבית, ותמיד היו לנו מריבות עם ההורים שלא הסכימו מפני שאבי ז"ל היה שומר שבת, ופחד שיעשנו אצלנו בבית. אך לאחר שכנועים רבים אבי קיבל את זה בהבנה בתנאי שיעשנו בחוץ, אבי היה הולך לישון מוקדם ואלי תמיד דאג שלא יהיה רעש בבית כי אבי היה צריך לקום מוקדם, וללכת לבית-הכנסת.

היו לו המון חברות, והיתה אחת שכולנו אהבנו במיוחד, ושמה אילנה. היא היתה בת משפחה אצלנו, הוא אהב אותה מאוד, וסיפר לי ולאחיי שהוא עומד להתחתן איתה. שמחנו מאוד והוא אמר לנו שהוא הולך להודיע להורים, אמרתי לו שאבא ואמא ישמחו בשבילך סוף-סוף אתה מתחתן. ביום האירוסין והכרת המשפחה שלה הוא דאג שהכל יהיה בסדר.

תמיד הוא אהב שיהיה בימי שישי עיתון בבית, יום אחד לא היה עיתון והוא כעס לא רציתי שיכעס אז רצתי מהר למכולת וקניתי עיתון.

הבשורה המרה:

ביום א' באמצע הלילה הגיעו אלינו אנשים מהצבא להודיע לנו את הבשורה, אני זה שפתחתי את הדלת, ממולי עמדו שלושה אנשים ושאלו אותי: "האם כאן גר אליהו נוריאלי?" אמרתי להם שהוא לא נמצא בבית והרגשתי שמשהו רע קרה. לאחר מספר דקות הבנתי מה קרה ואמרתי לי לא לצעוק כדי לא להדאיג את ההורים. הסברתי להם מה קרה ועזרתי להם לקחת את הציוד הנדרש לביה"ח בבאר-שבע. באותו לילה לא הצלחתי להירדם. שבוע ימים היינו בחרדה, התפללתי שיחלים והכל יהיה בסדר. ואז הגיע אלי הדוד שלי לבית הספר ולקח אותי הביתה, ואיך שהגעתי ראיתי המון אנשים נמצאים סביב לבית. נכנסתי לתוך הבית וראיתי את אימי יושבת באמצע הסלון וכולם מסביבה. ואיך שנכנסתי היא אמרה לי: "דני למי אתה תשטוף את האוטו?" עד היום האימרה הזאת איתי. כשבני נולד קראתי לו על שמו של אלי.

מדינת ישראל

משרד הבטחון/אגף השקום
המחלקה להנצחת החייל

תאריך 17.3.75

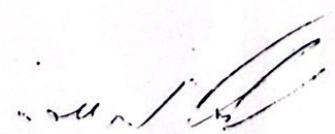
אשור פטירה זמני

מ.א. סמ"ר 2065691 ת.ז. 6457185

שם משפחה נוריאלי שם פרטי אליהו

שם האם ויקטוריה שם האב נחום

תאריך המוות 2.2.75 מקום קבורה ראשון לציון

מנהל המחלקה להנצחת החייל

האחות הצעירה דליה מספרת:

ישנם דברים מסוימים, שעד היום אני זוכרת. כמו למשל המסיבות של כל החברה שלו, שהיו חוגגים אצלנו בבית, הריקודים, והשירים ביוונית. אלי אהב מאוד שירים ביוונית ועד היום, כל פעם שאני שומעת שירים ביוונית ששמעתי בילדותי אני נזכרת באלו.

זכור לי עוד שהיו לו הרבה חברות והוא כל הזמן היה מתכתב איתן, ואני זוכרת שהייתי צריכה לכתוב לחברותיו (כי הוא אהב את כתב יד) ואני זוכרת שאם הייתי טועה הוא היה אומר לי למחוק או להתחיל מהתחלה את המכתב.

אני עוד זוכרת את החברות ההדוקה שהייתה לו עם: ברוך מרדכי, אברהם זולונדק ז"ל וליביב, ועוד רבים שאיני זוכרת את שמם. כל יום הם היו נפגשים ומבלים ביחד. הייתה ביניהם אחווה שאיני רואה כיום.

מכונאות:

אלי מאוד אהב לקנות מכוניות ישנות בכדי לתקן אותן. ליד הבית שלנו חנו שתי מכוניות, אחת לנטיעה והשניה כדי לתקן. למרות שאני הקטנה בבית, עניין המכוניות זכור לי במיוחד.

עד היום אני זוכרת את המכונית הצהובה שהייתה חונה ליד הבית ולידה שיחקתי עם אחיי.

ט"ו בשבט המר:

הכי אחרוט בזכרוני את ההודעה על פציעתו ולאחר מכן על מותו.

בוקר אחרי ט"ו בשבט התעוררתי והתכוונתי ללכת לבית-הספר(הייתי בכיתה ח')ראיתי פתאום שההורים שלי לא בבית. ושאלתי את אחיי היכן הם, והם אמרו לי שקרתה לאלי תאונה ושהם הלכו לבית-חולים. לא התרגשתי מהתאונה כי חשבתי שזה משהו לא רציני. כשהגעתי לבית-הספר אחת מחברותיי אמרה לי: "דליה למה בלילה חיפשו אותכם אנשים?" שאלתי אותה מי והיא אמרה שחיילים חיפשו אותנו הרבה זמן. פתאום הרגשתי מין פחד, והבנתי שמהו לא בסדר, חו לא הייתה תאונה קטנה. אני עניתי לה בתמימות ואמרתי לה שאלי בסדר, והורי נסעו אליו.

אחרי כמה דקות הרגשתי מין פחד, והתחלתי לבכות. המורה ראתה אותי ושיחררה אותי הביתה. כל השבוע רציתי לבקר את אלי אך הורי ואחיי לא הרשו לי.

ואמרו שאני קטנה מדי. עד היום הזה מציק לי שלא ראיתי אותו.

ביום שבת בערב אלי נפטר, אך אני ידעתי רק ביום ראשון בבוקר, כששמעתי את הצעקות של אימי מרחוק ואז הבנתי שהוא מת.

אלי נקבר אחרי יומיים ואני לא הייתי בהלוויתו כי אמרו לי להישאר עם אחותי, שילדה באותו

החודש תינוק.

אישור התחייבות לשירות קבע בצבא הגנה לישראל

הנני מאשר קבלתו של

ק-2065691

סמל

דרגה

נורי זולי

שם משפחה

אליהו

שם פרטי

לשירות קבע בצבא הגנה לישראל למועד תקופה של: 1 שנים — חדשים החל

מתאריך 4.2.72 בתנאים כמפורט בהתחייבותו לשירות קבע.

29.2.72

תאריך

[Handwritten signature]

בשם שר הביטחון

№ 40221

ק-56708

אל"מ

דרגה

חיכוך

שם

אריה

משפחה ופרטי

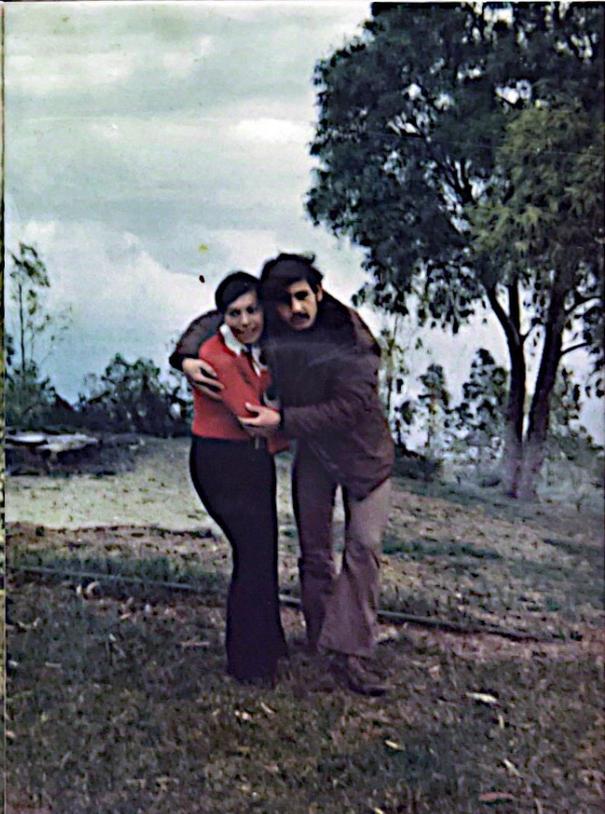
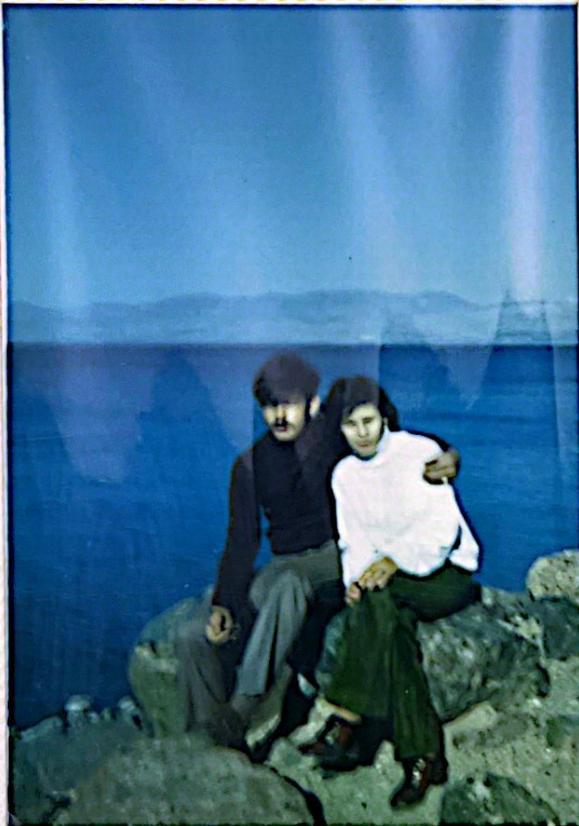
שליש

ראשי

תפקיד

טופס 307

(1/100) 12/69

משרד העבודה / אגף הנוער והחנוך המקצועי

חוק החניכות תשי"ג-1953

תעודה זו באה לאשר

8

בחורם

אלי

נוריאל

כי החניך(ה)

שם פרטי

שם משפחה

1950

שנולד(ה) ביום

עבד(ה) בבית מלאכה מוגר. הכח ראשל"צ

פכונאות רכב

במקצוע

למד(ה) בשעורי מקצוע בבית ג. במיזת-הספר "עמל" רחוב גות

ונבחן(ה) בחינה סופית אוזרי תקופת חניכות של 3 שנים

חושנים בלימודים מעשיים: מספיק עיוניים: סר 2

תעודה זו היא העתק נאמן מחוראם במרדשווקל של ועדת הבחינות

מס' 830 מיום 21.7.68

ירושלים ביום ט' חשרי תשכ"ט 1.10.1968

א.ר. ב.ר. ב.ר.
יו"ר ועדת הבחינות

התרשמות אישית:

אומנם לא הכרתי את אלי, אך אני מרגישה כאילו הכרתי אותו כל חי.
אך הוא יקר לי כמו כל אדם אחר. ואני רוצה להקדיש בשבילו שיר.

תיקוה/ יחיאל מר.

אני מקוה שאתה שומע.

אני יודע

שאין בזה הרבה ממש כך

אמר לי.

בכל זאת אני רוצה עוד פעם

לקוות לזה

שאתה שומע שאני מקוה.

תקותי מחכה כמו איילה.

הייה זהיר. אל תחבקנה.

ניפוץ זרד אחד ואיננה.

הייה לנו כוח

לעוד התחלה?

אני תקוה.

מיטל חבני.

לא הכרתי את אלי ז"ל אבל לפי מה שלמדתי עליו, גיליתי שהיו לו חיים מאוד
מעניינים וחבל שהם אינם.

דמעות של מלאכים.

דמעות של מלאכים.

דמעות שקטות

דמעות יפות ועצובות.

זולגות באופק הדמעות

ומחפשות...

מה הן מבקשות?

כי כשהמלאכים בוכים

בעולם אחר,

אז בעולם הזה

עצוב לנו יותר.

חווה פונק.